

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Dese a soudců JUDr. Ing. Pavla Horáka, Ph.D., a JUDr. Moniky Vackové ve věci žalobkyně **Němec s.r.o.**, se sídlem v Praze 4 - Krči, V Štíhlách 2031/12, PSČ 142 00, IČO 25637762, zastoupené JUDr. Vladislavou Růžičkovou, advokátkou, se sídlem v Praze - Kolovratech, Na Předevsi 681/10, PSČ 103 00, proti žalovanému **Robertu Laznovi**, se sídlem v Praze 21 - Újezdu nad Lesy, Pilovská 1511, PSČ 190 16, IČO 15282899, zastoupenému JUDr. Michalem Růžičkou, advokátem, se sídlem v Praze 2, Vinohradská 37, PSČ 120 00, o ochranu práv vlastníka ochranné známky a ochranu proti nekalé soutěži, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 2 Cm 2/2013, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19. března 2015, č. j. 3 Cmo 342/2014-133, takto:

Dovolání se **zamítá**.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. června 2014, č. j. 2 Cm 2/2013-67, zamítl žalobu s návrhem, aby žalovaný předložil veškeré faktury, smlouvy o dílo, nabídky a další obchodní korespondenci, ve které užívá označení „BETON EPOX“ nebo „BETONEPOX“ (výrok pod bodem I), aby se žalovaný zdržel na internetu užívání označení „BETON EPOX“ nebo „BETONEPOX“ pro označování, propagaci, nabídku výrobků stavebních materiálů, sloužících pro úpravu povrchů stěn, podlah a stropů staveb, a nabídku provádění povrchových úprav stěn nebo podlah interiérů či exteriérů (výrok pod bodem II), uložil žalovanému povinnost zdržet se uvádění informací na internetu ve znění: „Pokud hledáte barevné stěrky s jednoduchou údržbou jako monolitickou náhradu dlažby do obytných prostor, pak BETON-EPOX nebudou tou pravou volbou.“ „Pokud bychom ale měli srovnat

BETONEPOX, který vznikl cca v osmdesátých letech minulého století, s dnešními sofistikovanými materiály (např. EPOCEM®, apod.), pak by to bylo srovnání psacího stroje a počítače.“ „Můžete ho potkat také pod názvem BETONEPOX FINE, BETONEPOX STRUKTUR, BETONEPOXI, EPOX BETON, MENETEPOX, a mnoho dalších. Nevýhodou je, že jeho povrch není úplně hladký, jako například u stěrky PANDOMO, barevného Epoxidu nebo Polyuretanu, vyskytují se u něj drobné nerovnosti, póry, prohlubně a kaverničky. Tento povrch proto není úplně ideálním pro domácí údržbu/úklid, protože se v jeho povrchu mohou usazovat nečistoty, ani vhodný pro desénové kreace (omezené možnosti) + špatná budoucí opravitelnost (barevné rozdíly/nestejný povrch opravy).“ (výrok pod bodem III), uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 300 000 Kč (výrok pod bodem IV), zamítl žalobu na uložení povinnosti žalovanému zveřejnit tento rozsudek v rozsahu záhlaví a výroku tohoto rozsudku, a to 1x v časopisu Architekt (vydavatelství Julius Macháček – kabinet) v rozsahu ½ tiskové strany a současně tamtéž zveřejnit omluvu v tomto výroku uvedeného znění (výrok pod bodem V), uložil žalovanému povinnost zveřejnit na vyjmenovaných internetových stránkách a v daném výroku uvedeným způsobem část omluvy určitého znění, zčásti zveřejnit tam uvedenou omluvu zamítl (výrok pod bodem VI), zamítl nárok na uveřejnění rozsudku na internetových stránkách na adrese www.luxusnipovrchy.cz (výrok pod bodem VII) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok pod bodem VIII).

Žalobkyně své nároky, o nichž soud prvního stupně rozhodl pod body I a II výroku, uplatnila z titulu práv k ochranným známkám. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobkyně je vlastníkem slovní ochranné známky ve znění „Betonepox“, zapsané Úřadem průmyslového vlastnictví pod č. 324844 s právem přednosti od 11. 10. 2011, a slovní ochranné známky ve znění „Betonepox Fine“, číslo zápisu 324845 s právem přednosti od 16. 5. 2012. Obě ochranné známky byly zapsány mimo jiné pro stavební materiály, zejména stěrky, a pro stavební činnost, povrchové úpravy stěn a podlah interiérů a exteriérů. Soud prvního stupně zjistil rovněž, že žalovaný nabízí na svých internetových stránkách barevné stěrky s označením „Beton-Epox“. Vzal však za prokázané, že toto označení žalovaný užil již v letech 2009 a 2010 pro stěrku a pro podlahy při realizaci uzavřených smluv o dílo, začal je tudíž užívat před vznikem žalobkynina práva přednosti k uvedeným ochranným známkám. Na základě těchto skutkových zjištění dospěl k závěru, že žalobkynin nárok vůči žalovanému není důvodný, odkázal přitom na § 10 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon o ochranných známkách“).

Další své nároky žalobkyně uplatnila z titulu ochrany před nekalým soutěžním jednáním žalovaného, který šířil na internetu o žalobkyni, jí používaných materiálech a službách informace odpovídající tomu, co bylo obsahem shora citovaného III. bodu výroku rozsudku soudu prvního stupně. Soud prvního stupně zveřejnění tohoto textu označil za zlehčování, žalobu shledal důvodnou podle § 53 obchodního zákoníku (zákon č. 513/1991 Sb.) i podle § 2988 občanského zákoníku (zákon č. 89/2012 Sb.), přiznal proto žalobkyni zadostiučinění jednak v penězích, jednak ve formě omluvy, kterou formuloval v VI. bodu výroku. Zadostiučinění, které přiznal, považoval za přiměřené rozsahu a době, po kterou se žalovaný nekalého soutěžního jednání dopouštěl. Zamítl pouze tu část požadované omluvy (část bodu VI výroku), kterou žalobkyně formulovala spíše jako reklamu svého produktu.

K odvolání žalobkyně i žalovaného odvolací soud rozsudkem v záhlaví uvedeným rozsudkem soudu prvního stupně potvrdil ve výrocích pod body I, II, III, VII a v té části výroku VI, již byla žaloba zamítnuta, avšak ve výrocích pod body IV, V, VIII a v té části výroku pod bodem VI, v níž soud prvního stupně žalobě vyhověl, rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Odvolací soud (po doplněném dokazování) vyšel z téhož skutkového stavu, jako soud prvního stupně. Shodl se soudem prvního stupně v tom, že žaloba uplatněná z titulu práv žalobkyně k jejím ochranným známkám (body I a II výroku soudu prvního stupně) není důvodná, protože žalovanému svědčí právo předchozího uživatele nezapsaného označení podle § 10 odst. 2 zákona o ochranných známkách. Otázka tzv. místního dosahu, kterou žalobkyně v odvolání uplatnila, není dle názoru odvolacího soudu významná, místní dosah má totiž význam pouze při posouzení důvodnosti námitek uplatněných podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách. Nedůvodná je podle odvolacího soudu rovněž námitka žalobkyně, že užívání nezapsaného označení nebylo v souladu s právem České republiky, vyhověl-li soud žalobě z titulu nekalé soutěže (body III a následující výroku). Odvolací soud se ztotožnil s právními závěry soudu prvního stupně, které se nekalé soutěže týkaly. Zdůraznil, že předmětem výroku pod bodem III rozsudku soudu prvního stupně není ochrana samotného označení žalobkyně BETONEPOX jako ochranné známky, ale ochrana žalobkyně proti zlehčování, které spočívá v uveřejnění tam uvedených příměrů výrobků žalobkyně a žalovaného. Odvolací soud dodal, že není vyloučeno, aby pozdější jednání žalovaného, při němž bude sporné označení užito, bylo hodnoceno jako nekalosoutěžní. Odvolací soud se shodl i s důvody, pro které soud prvního stupně zčásti zamítl požadavek na zveřejnění omluvy obsahující informace o výrobku žalobkyně. Tento text podle odvolacího soudu překračuje rámec původně zveřejněné závadné – zlehčující informace, nejedná se tudíž o reparaci závadného stavu, ale o nadbytečné doplňující vysvětlení.

Zrušení části rozsudku soudu prvního stupně (ve výrocih pod body IV, V, a v části výroku pod bodem VI, ve které bylo žalobě vyhověno) odvolací soud odůvodnil tím, že se soud prvního stupně dostatečně nezabýval otázkou vzniku a existence nemajetkové újmy vzniklé žalobkyni.

Proti rozsudku odvolacího soudu v rozsahu, v němž odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výrocih pod body I, II a VI, podala žalobkyně dovolání, které považuje za přípustné dle ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Je přesvědčena, že odvolací soud nesprávně posoudil předpoklady pro vznik práva předchozího uživatele nezapsaného označení. Přijal jednak závěr o tom, že otázka tzv. místního dosahu zde není významná, jelikož místní dosah má význam pouze při posouzení důvodnosti námitek podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách. Dovolatelka tento závěr nepovažuje za správný, argumentujíc přitom textem komentáře k § 10 odst. 2 zákona o ochranných známkách (HORÁČEK, Roman. Zákon o ochranných známkách: Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení; Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví: komentář. 2., podstatně dopl. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2004. Beckovy texty zákonů s komentářem. ISBN 978-80-7400-058-4), z něhož cituje následující větu: „Oprávněným subjektem zde je podnikatel, který před podáním přihlášky ochranné známky v České republice uváděl na trh stejné nebo podobné zboží opatřené stejným nebo podobným označením, pokud toto označení nemá jen místní dosah. Na místní dosah lze usuzovat vždy, jestliže produkce označovaná nezapsaným označením má jen lokální umístění, a relevantní spotřebitelská veřejnost, která se s takto označovanou produkcí je s to seznámit, není statisticky významná.“ Odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 23 Cdo 2044/2013, které se o uvedené závěry téhož komentáře opírá. Je přesvědčena, že z účelu ustanovení § 10 odst. 2 zákona o ochranných známkách vyplývá, že užívání nezapsaného označení musí mít takový rozsah, aby se pro uživatele stalo alespoň částečně příznačným, aby jeho užíváním vznikla určitá práva. Připomíná, že Úřad průmyslového vlastnictví v řízení o námitkách žalovaného proti zápisu ochranné známky žalobkyně dovedl, že označení žalovaného pouze místní dosah skutečně má. Dovolání

je podle žalobkyně přípustné pro řešení otázky, jaká kritéria z hlediska místního dosahu a množstevního rozsahu musí být splněna, aby bylo přiznáno, resp. aby někomu svědčilo právo předchozího uživatele podle § 10 odst. 2 zákona o ochranných známkách, protože tato otázka dovolacím soudem dosud nebyla řešena.

Dovolatelka považuje za nesprávný též závěr odvolacího soudu o tom, že žalovanému mohlo vzniknout právo předchozího uživatele k nezapsanému označení přesto, že se vůči žalobkyni dopustil nekalé soutěže v souvislosti s tímto označením. Má za to, že při řešení této otázky se odvolací soud odchýlil od dosavadní rozhodovací praxe. Zmiňuje v té souvislosti argumentaci Nejvyššího soudu uvedenou v již zmíněném rozhodnutí sp. zn. 23 Cdo 2044/2013, z níž lze podle jejího názoru dovodit, že jednal-li uživatel při užívání nezapsaného označení nekalosoutěžně, jednal v rozporu s právem České republiky a právo předchozího uživatele mu proto nevzniklo. Dovolatelka je rovněž přesvědčena, že právo předchozího uživatele může uplatňovat pouze osoba, která takové označení stále užívá v souladu s právem České republiky, akcentuje přitom znění ustanovení § 10 odst. 2 zákona o ochranných známkách, ve kterém se uvádí, že vlastník ochranné známky je v obchodním styku povinen strpět užívání shodného či podobného označení, jestliže práva k tomuto označení vznikla před podáním přihlášky a užívání tohoto označení je (nikoli zda kdysi mohlo být - pozn. dovolatelky) v souladu s právem České republiky. Dodává rovněž, že nesprávné posouzení práva předchozího uživatele odvolacím soudem umožnilo žalovanému v nekalých soutěžních praktikách vůči žalobkyni pokračovat.

Dovolání je podle žalobkyně přípustné též pro řešení otázky procesního práva, která dosud nebyla řešena, a kterou je otázka, zda v případě, kdy je zpochybňována pravost listiny a navrženo provedení důkazu o jejím stáří, jímž lze jednoznačně a nepochybně zjistit skutkový stav, se soud může při hodnocení důkazů spokojit pouze prohlášením třetí osoby, případně svědka o pravosti listiny.

Poslední otázkou hmotného práva, která podle navrhovatelky zakládá přípustnost dovolání, protože dovolacím soudem dosud nebyla řešena, je otázka, zda je žalobce oprávněn požadovat, aby omluva za nekalé soutěžní jednání obsahovala i část, v níž bude veřejnost informována, v čem zlehčující informace spočívala. Újma, která žalobkyni vznikla, totiž nemůže být podle jejího názoru odčiněna jen tím, že se žalovaný omluví za určité jednání, ale také tím, že se veřejnost dozví, v čem spočívá rozdíl mezi nepravdivým tvrzením, za něž se žalovaný omlouvá, a pravdivým stavem. Část omluvy, kterou soudy zamítly, právě takové vysvětlení obsahovala. Odvolací soud podle žalobkyně rozhodl nesprávně proto, že nesprávně vyhodnotil účel omluvy.

Žalovaný ve vyjádření k dovolání vyjádřil přesvědčení, že oba soudy rozhodly v souladu s hmotným právem i dosavadní stabilní judikaturou. Žalovaný je přesvědčen, že otázky týkající se místního dosahu či množstevního rozsahu jsou pro posouzení věci nepodstatné, protože z doslovného znění § 10 odst. 2 zákona o ochranných známkách pro vznik práva předchozího uživatele žádné takové podmínky neplynou. Je přesvědčen, že účel § 10 odst. 2 zákona o ochranných známkách je zcela jiný než podmínky, za nichž může uživatel nezapsaného označení zabránit zápisu takového označení jako ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. g) téhož zákona. Smyslem § 10 odst. 2 zákona o ochranných známkách je ochrana toho, kdo se s určitým označením ocitl na trhu jako první. Této ochrany ho nemůže zbavit ten, kdo by později stejné označení užíval například masivněji. Připomíná, že článek 6 odst. 2 směrnice 2008/95/ES výslovně stanoví, že ochranná známka majitele neopravňuje (jak žalovaný zdůraznil), aby zakázal třetí osobě užívat

v obchodním styku starší právo, které má jen místní působnost, je-li toto právo uznáno právem dotčeného členského státu a je užíváno v rámci daného území.

Žalovaný se ztotožňuje s názorem žalobkyně, že právo předchozího uživatele nelze přiznat, pokud by užívání označení bylo nekalosoutěžní. Nekalé soutěžní jednání, které by mělo zabránit vzniku práva předchozího uživatele, však musí spočívat v něčem jiném, než jen v tom, že užívané označení je shodné s ochrannou známkou. Odkazuje v té souvislosti mj. na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 3790/2011 nebo 23 Cdo 2912/2011. Žalovaný se přitom domnívá, že nic takového žalobkyně v řízení netvrdila, ani neprokazovala. Za nekalosoutěžní soudy označily jiné jednání (jednání s označením nesouvisející), totiž srovnání dvou výrobků (podle názoru žalovaného šlo navíc v obou případech o výrobky žalovaného).

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“), jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.), dovolání projednal a rozhodl o něm podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. prosince 2013 (srov. článek II bod 2 zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, dále opět jen „o. s. ř.“).

Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání bylo podáno řádně a včas, osobou k tomu oprávněnou a řádně zastoupenou podle § 241 odst. 1 o. s. ř., se zabýval přípustností dovolání.

Dle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř. pro řešení otázky, zda pro existenci práva předchozího uživatele nezapsaného označení podle § 10 odst. 2 zákona o ochranných známkách je podstatné hledisko místního dosahu takového užívání. Tuto otázku totiž odvolací soud dosud neřešil.

Dovolání však není důvodné.

Podle § 10 odst. 2 zákona o ochranných známkách je vlastník ochranné známky v obchodním styku povinen strpět užívání shodného či podobného označení, jestliže práva k tomuto označení vznikla před podáním přihlášky a užívání tohoto označení je v souladu s právem České republiky. Ze znění tohoto ustanovení plyne, že zákon stanoví pouze dvě podmínky pro vznik tzv. práva předchozího uživatele. Jednou z nich je vznik práva k nezapsanému označení, druhým je užívání označení v souladu s právem České republiky. Z uvedeného plyne, že bránil-li se žalovaný právem předchozího uživatele, bylo třeba zkoumat především, zda a kdy mu takové právo vzniklo.

Není pochyb o tom, že právo k nezapsanému označení vznikne, pokud je takové označení užíváno v zásadě tímž způsobem jako ochranná známka, tj. jsou-li jím označovány či pod tímto označením nabízeny, dováženy, skladovány atd. výrobky či služby (blíže srovnej § 8 odst. 3 zákona o ochranných známkách). Nezapsané označení ostatně slouží témuž účelu, jako ochranná známka, má totiž odlišit výrobky či služby jedné osoby od výrobků a služeb jiného (srovnej § 1 zákona o ochranných známkách). Rozdíl mezi nezapsaným označením a ochrannou známkou spočívá ve způsobu a míře ochrany práv z nich plynoucích, která náležejí tomu, kdo nezapsané označení užívá na straně jedné, a vlastníkově ochranné známky na straně druhé. Tomu, kdo vstoupí na trh se svými výrobky či službami, které jako

první v dobré víře označí tak, aby je odlišil od výrobků a služeb jiného, a své označení v obchodním styku i nadále poctivě užívá, musí být zajištěno, aby své označení mohl nerušeně užívat i poté, co si stejné (či podobné) označení později přihlásí k formální ochraně jiná osoba. Odpovídá to úpravě obsažené v § 10 odst. 2 zákona o ochranných známkách a míří pouze na vztah mezi vlastníkem ochranné známky a předchozím uživatelem nezapsaného označení. Ve prospěch předchozího uživatele nezapsaného označení omezuje vlastníka ochranné známky v jeho jinak výlučném právu užívat ochrannou známku ve spojení s výrobky nebo službami, pro které je chráněna (§ 8 odst. 1 věta první zákona o ochranných známkách). Z pohledu tohoto ustanovení není žádný rozdíl mezi ochranou práv plynoucích z nezapsaného označení majitele venkovské autodílny, který takové označení umístí pouze na svou provozovnu, a výrobcem, který svým nezapsaným označením označuje výrobky, jež distribuuje na území celé republiky. Podstatná je priorita takového užívání, a to bez ohledu na jeho rozsah (slovy zákona jeho místní dosah). Úprava obsažená v § 10 odst. 2 zákona o ochranných známkách ostatně, jak zdůraznil žalovaný ve svém vyjádření, zcela odpovídá čl. 6 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a rady č. 2008/95/ES, podle něhož ochranná známka neopravňuje majitele, aby zakázal třetí osobě užívat v obchodním styku starší právo, které má jen místní působnost, je-li toto právo uznáno právem dotčeného členského státu a je užíváno v rámci daného území.

Ze shora uvedeného plyne, že pro závěr o existenci práva předchozího uživatele nezapsaného označení, jímž jsou omezeny účinky ochranné známky podle § 10 odst. 2 zákona o ochranných známkách, není podstatný rozsah (místní dosah) užívání nezapsaného označení. Místní dosah je (z hlediska známkového práva) podstatný při úvaze o jiném, mnohem silnějším právu předchozího uživatele, totiž právu, které ve svém důsledku znamená ochranu vůči každému, kdo by totéž označení chtěl formálním právem chránit pro sebe. Teprve tehdy, získá-li nezapsané označení větší než místní dosah, tj. stane-li se pro určité výrobky či služby příznačným vzhledem k rozsahu i způsobu, jímž se jím označené výrobky či služby podílejí na trhu, může jeho uživatel způsobem uvedeným v § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách, tj. námitkami, bránit tomu, aby stejné či podobné označení bylo pro jinou osobu zapsáno jako ochranná známka, pokud právo k tomuto označení vzniklo před dnem podání přihlášky. Na návrh téže osoby může být dokonce již zapsaná ochranná známka prohlášena za neplatnou (srov. § 32 odst. 5 zákona o ochranných známkách).

Dovolatelčina argumentace komentářem k zákonu o ochranných známkách (Roman Horáček a kolektiv Zákon o ochranných známkách/ Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení / Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví, 2 vydání, Praha: C.H. Beck, 2008) není zcela namístě. Autor komentáře k § 10 odst. 2 zákona o ochranných známkách totiž pomocí jednotlivých práv, která náležejí předchozímu uživateli nezapsaného označení, tedy i jiných práv, než odpovídají komentovanému § 10 odst. 2, a podmínkami, za nichž lze tato práva uplatnit, definoval pojem předchozího uživatele. Poznámka o větším než místním dosahu se vztahuje jen k právu bránit zápisu ochranné známky, resp. způsobit, že bude prohlášena za neplatnou. Argument rozhodnutím Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 2044/2013, v němž citace tohoto komentáře zazněla, v této souvislosti rovněž není případná. Uvedené rozhodnutí řešilo obsah pojmu užívání ochranné známky, nikoli omezení vlastníka ochranné známky právem předchozího uživatele nezapsaného označení.

Další otázky, které dovolatelka předkládá, přípustnost dovolání z pohledu shora již citovaného § 237 o. s. ř. nezakládají.

Námítka dovolatelky, že odvolací soud řešil otázku vzniku práva předchozího uživatele v souvislosti s nekalým soutěžním jednáním žalovaného v rozporu s dosavadní judikaturou, svědčí o nepochopení závěrů, na nichž odvolací soud své rozhodnutí založil. Odvolací soud totiž zdůraznil, že jednání, které bylo označeno za nekalé, nemělo vůbec souvislost se způsobem užívání nezapsaného označení. Nekalým soutěžním jednáním byly shledány příklady výrobků žalobkyně a žalovaného, tj. způsob, jímž žalovaný o těchto výrobcích (o jejich kvalitě a vlastnostech) referoval.

Další námítka týkající se hodnocení důkazů odvolacím soudem se vztahuje k rovině skutkové, nikoli právní, ani tato námítka tudíž přípustnost dovolání nezakládá (k otázce, že způsob hodnocení důkazů se může projevit pouze v rovině skutkové, nikoli právní, srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 26 Cdo 84/2004). Podle § 241a odst. 1 o. s. ř. lze dovolání podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Přípustnost dovolání nezakládá ani otázka, zda je žalobce oprávněn požadovat, aby omluva za nekalé soutěžní jednání obsahovala i část, v níž bude veřejnost informována, v čem zlehčující informace spočívala. Tuto otázku v obecné rovině již Nejvyšší soud řešil. K otázce účelu a podoby omluvy se vyjádřil mj. ve svém rozhodnutí sp. zn. 23 Cdo 4669/2010 ze dne 28. srpna 2012, či sp. zn. 23 Cdo 3132/2014 ze dne 25. 2. 2015. Odvolací soud se ve svém rozhodnutí od těchto rozhodnutí a závěrů v nich obsažených neodchýlil. Součástí omluvy, která má být podle rozsudku soudu prvního stupně a soudu odvolacího zveřejněna, ostatně je text, který mylné informace žalovaného uvádí na pravou míru. Odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně dovedl, že další informace o žalobcově výrobku jsou již vzhledem k účelu omluvy nadbytečné, protože by (jak uvedl soud prvního stupně) byly de facto reklamou žalobcova výrobku. Tomuto závěru nelze nic vytknout.

Z výše uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska jediného způsobilého dovolacího důvodu správný. Nejvyšší soud proto dovolání žalobkyně podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

Protože tímto rozhodnutím dovolacího soudu se řízení o věci nekončí, bude rozhodnuto i o náhradě nákladů vzniklých v tomto dovolacím řízení v konečném rozhodnutí soudu prvního stupně, popřípadě soudu odvolacího.

Proti tomuto rozsudku není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 26. října 2016

JUDr. Zdeněk D e s , v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Monika Jeřábková